

Имаше едно време трима ловци — двамата брадати, единият — безъ брада. Тръгнаха тия ловци да стрелятъ дивечъ. Цѣлъ день ходиха напраздно. Най-сетне, привечеръ гръмнаха една яребица. Накладоха огънь. Стоплиха вода, попариха яребицата, оскубаха ѝ перушината. Свариха я. Тогава дойде мъжността: какъ да я раздѣлятъ? Яребицата е само една, а пъкътъ — трима.

Брадатитѣ предложиха:

— Хайде да дадемъ яребицата на тоя отъ насъ, който най-дълго изтрае, безъ да каже нито една дума.

— Добре, — съгласи се голобрадиятъ.

Седнаха до огъня и млъкнаха. Минаха часъ, два, три — никой не отваря уста. Само се

гледатъ въ очитѣ. По едно време голобрадиятъ присегна и измъкна яребицата отъ тенджерата. Посоли я. Разчекна я и започна да лапа. Той яде, а брадатитѣ млчатъ. Когато изяде цѣлата яребица, брадатитѣ скочиха и нададоха викъ:

— А бе, ти какво направи?

— Изгубихте облога, приятели. Ето, че вие проговорихте първи. Нѣма защо да се сърдите. Яребицата се пада на мене, споредъ условието.

— Брадатитѣ наведоха глави.

На втория день пакъ нарамиха пушкитѣ и тръгнаха по къра. Въ една долчина издебнаха два гълъба. Попариха ги, оскубаха имъ перушината, свариха ги въ тенджерата и седнаха да си ги раздѣлятъ. Но, какъ да ги дѣлятъ? Гълъби-